

pedig egy kellemetlenkedő francia üteg bombázása céljából a francia állások fölé repültünk. Mindkét feladatot a legteljesebb sikerrel oldottuk meg és éppen visszafelé igyekeztünk állásaink felé, amikor észrevettük, hogy velünk egy magasságban *három francia pilóta tart felénk azzal a céllal, hogy leszállásra kényszerítsenek bennünket.* Légi harcban három egy ellen körülbelül annyit jelent, mint a tizszeres tulerő az állóharcoknál. Hogy matematikailag fejezzem ki magam: a siker így 90 százaléknyra biztosítva van a tulerő részére. Fokozta a siker eshetőségét az a körülmény is, hogy az ellenséges gépeknek minden erőfeszítésének ellenére is sikerült bekeríteni bennünket. Egyetlen előnyünk az volt ezzel szemben, hogy a mi gépünk tökéletesebb és gyorsabb volt ellenségeink gépeinél. Ezenkívül pedig sikerült — elleneink vigyázatlansága folytán — a menekülésünkben legjobban akadályozó gép alá kerülnünk, amelyet ilyen körülmények között azonnal heves tűz alá fogtunk. Gép- és gyalogsági fegyverből, sőt — én magam még revolverből is — lövöldöztünk az alkalmatlankodó francia gépre, amelyet csakhamar el is találtunk, úgy, hogy — ha a lezuhanástól megakartak menekedni — kénytelenek voltak leszállani. Azonban amíg ez történt, a másik két üldözőnk sem maradt tétlenül. Ugyancsak heves tüzzel árasztottak el bennünket, az egyik golyó éppen a gépfegyverünket tette használhatatlanná. A tüzezt most már csak a nálunk lévő gyalogsági fegyverrel és revolveremmel viszonzhatuk. Szerencsénkre a motor kitűnően működött és tíz pernyi rettenetes hajsza után részint a magassági és sebességi repülés fokozásával sikerült némi előnyre szert tennünk.

— Már-már azt reményeltük, hogy szerencsésen megmenekülünk innen is, amikor pillanatnyi hiba állott be a motorban. A gyorsaságunk csökkent és mind mélyebbre szállottunk. Üldözőink észrevették ezt és még erősebb tűz alá fogtak bennünket, csak úgy süvöltöztek a golyók közelünkben. Mikor épen rendbehoztam a motort, éreztem, hogy a balkaromba befuródott egy golyó. Hasogató, éles fájdalom kint, a vér ömlött a sebből, de nem volt időm, hogy sokat törődjek önmagammal. Ujra a maximumra fokoztam a gép gyorsaságát, aztán a fejemet szoritottam a sebre, hogy csillapítsam a vérzést. A gyorsaság győzött, egy negyedóra múltán elmaradtak tőlünk üldözőink és öt perc múltán már otthon voltunk. Itt bekötötték sebemet és kórházba küldtek. Később mondta el utitársam, a megfigyelőtiszt, hogy a gépen pontosan 108 lövést számláltak meg. De sikerült megmenekülünk és ez a fő.

— S miért kapta a vaskeresztet? — kérdeztem a kereszt szalagjára mutatva.

Rácz Mihály szerényen mosolygott:

— Talán inkább bátorításul, mint érdemért. Hiszen én csak repültem, mindig csak repültem...

(S. i.)

A Délmagyarország telefonjai

Szerkesztőség 305.
Kiadóhivatal 81.

HIREK

0000

A török Vörös Félhold képeslevelező-lapjait 20 fillérért árusítja az Országos Bizottság, (Budapest, képviselőház.)

A színházi közönség

egyik kedvence Ocskay Kornél, akit minden felsőbb leánynak illik reménytelenül szeretni, — és most kénytelenek vagyunk egész eszmó bakfis szívébe tört mártani — már tíz hónap óta nő. A szegedi nők Psylanderje, az iskolás-lányok eszménye a napokban ünnepelte rendkívül boldog házasságának tíz hónapos fordulóját. Aznap a Legénybuesu került színre, amelyet tizenegyszer vitt diadalra mint Öttinghausen báró. Az első felvonás után négyszer tapsolták a lámpák elé, sőt egy kékszalagos virágessalakkal is meglepték... Épen ez a kérdés, hogy kik lepték meg.

Ocskay nagyon örült a virágnak, a szalagra meg egyenesen büszke volt. Hogyne, hiszen szép arany-betűkből ez állott rajta:

„A cukros Ocskaynak.”

A művész rendben levőnek találta az esetet, tisztában volt azzal, hogy ő a cukros, — ugyan ki is lehetne más — csak azt nem tudta kitalálni, hogy ki küldte a virágokat. Szörnyű nagy buboréknak adta magát, napról-napra fogyott, de a titokzatos tisztelő kiletét csak nem is sejtette. A barátai végre megsajnálták és kinyomozták a tisztelő nevét. Három iskolás-lány spórolta össze a eszorra valót és csak a sors különös játékából adatták át épen aznap, amikor házasságának tíz hónapos fordulóját ünnepelte.

*

(Még egy eset a színház titkos berkeiből, de a neveket ezuttal mellőzni vagyunk kénytelenek, nehogy válás legyen belőle még az esküvő előtt.)

A színház egyik fiatal színésze és az egyik bájos művésznő, — mit csürjük-ésavarjuk a dolgot — szeretik egymást. Hónapok óta járnak jegyben, míg végre a tavasz beálltával nagy elhatározásra jutottak: megállapodtak, hogy megtartják az esküvőt. A vőlegény összeszedte minden bátorságát és beállított a zord igazgatóhoz:

— Kérek száz korona előleget, — mondta ki gyorsan, — mert holnap megakarjuk tartani az esküvőt.

Az igazgató, — tekintettel a konzorciumra — szó nélkül teljesítette a kívánságot. A művész boldogan rohant a Kassba, ahová a menyasszonyát várta. Telt-múlt az idő, a művésznő késett, a mi színészünk unta magát és hogy az idő gyorsabban muljon, két kollégájával leült kártyázni.

Miután a sors könyvében az volt megírva, hogy a vőlegény-színész a száz koronából leadjon hatvanat, hát így is történt. Nem volt szerencséje a játékban...

Amikor a játékot abbahagyták, az egyik kolléga jóakarattal a vállára veregetett és így vigasztalta:

— Látod, most füstbe megy a nősülésed és ezt nekünk köszönheted.

(t. r.)

— Az Osztrák-Magyar Bank főtanácsának ülése. Budapestről jelentik: Az Osztrák-Magyar Bank főtanácsa csütörtökön Buda-

pesten fog ülésezni. A tárgyalásra kerülő ügyek előkészítése érdekében dr. Popovics bankkormányzó, Schmid vezértitkár és Leth osztrák pénzügyminiszter ma tárgyalást tartottak Budapesten.

— A dunai hajóforgalom emelkedése. A kedvező időjárás folytán a dunai hajózás rendkívül megélénkült. A hajósvállalatok a legnagyobb erőfeszítéssel dolgoznak a mestani nagy feladatok érdekében. A Duna egyes szakaszai közül természetesen az aldunai és az Ujvidék—Orsova közötti szakaszok a legforgalmasabbak, mivel ezeken bonyolítják le a Romániából és Bulgáriából felfelé és Németországból és a monarchiából lefelé irányuló óriási méretű gabonanemű- és hadiszert-forgalmat. Bulgáriában és Romániában a legnagyobb simasággal rakodnak be a hajók és a román hatóságok igen előzékeny magatartást tanúsítanak hajósainkkal szemben. A Vaskapu forgalmának emelése tárgyában Budapesten az érdekelt hajózási vállalatok és hadvezetőségek kiküldöttjei között hosszabb beható tárgyalások folynak. Évtizedes hajózási szabályok és szokások felfüggesztésével a hajók és a hajós személyzetek legnagyobb mérvű igénybevételével lassan sikerült a Vaskapu forgalmát annyira fokozni, hogy most naponta 1000—1300 magyar gabonanemű jön át a Vaskapun.

— A török dohánykiviteli tilalmat hatályon kívül helyezték. Konstantinápolyból jelentik, hogy egy e hó 26-án megjelent kormányrendelet újból megengedi a dohány kivitelét, amit tudvalevőleg már hónapokkal ezelőtt eltiltottak.

— Megnyílt a Katholikus Nővédő napközi otthona. Szerdán reggel ismét megnyílt a Katholikus Nővédő Egyesület által fenntartott napközi otthon a Korona-utca 18. számú házban. Az otthonban hatvan gyermek számára van hely. A gyerekek reggeltől estig az otthonban vannak, ahol egy óvónő felügyelete alatt játszanak az apróságok. Az egyesület elnöknője: Raskó Istvánné személyesen ügyel fel a rendre. A megnyitás napján csak 15 gyereket hoztak be, de a rendes létszám 60—80 szokott lenni. A gyermekek rendes ovodai foglalkoztatást végeznek és az otthonban kapják az ételmezt, — naponta ötször — is.

— Gyóni Géza a háború rokkantjaiért. Gyóni Géza, a kiváló poétának oly nemes elhatározásáról értesülünk, amely növelni fogja irányában azt a becsülést és szeretetet, amelynek a hős fogoly-költő az egész országban eddig is örvend. Krasznajarszkból levelet küldött az országos Hadsegélyző Bizottságnak, amelyben kéri, hogy a Bizottság kiadásában megjelent verskötetének tiszta jövedelmét fele részben a háború keresetképtelen nyomorékjainak felsegítésére fordítsa, fele részben pedig édesanyjának bocsássa rendelkezésére. A nemes érzelmektől áthatott levelet azzal fejezi be Gyóni Géza, hogy bárha ez a szerény adomány lenne a legkisebb azok közt, amelyekkel a tehetős hazafiás az érdekes bizottság nagy munkáját megkönnyítik.

— A védői tiszteletdíj megadóztatása. Dr. Nagy György, ügyvéd beadványt intézett a budapesti ügyvédi kamarához, amelyben indítványozza, hogy a hadviselés érdekei ellen elkövetett bűnügyekben vállalt védelemért járó tiszteletdíjat adóztassa meg. Az indítványozó azt ajánlja, hogy az így befolyt összeget a kamara választmánya a katonai szolgálat közben rokkanttá vált ügyvédek és a harcúterem elesett ügyvédek özvegyeinek és árváinak javára fordítsa. Dr. Nagy György már egy ízben tett ilyen indítványt, de akkor a kamara elutasította.